

Een winter vol verrassingen

Santa Montefiore bij Boekerij:

Onder de ombu-boom

Het vlinderkistje

De Vergeet mij niet-sonate

De zwaluw en de kolibrie

Valentina's laatste reis

De zigeunermadonna

Het geheim van Montague

De Franse tuinman

In de schaduw van het palazzo

De affaire

Villa Magdalena

Fairfield Park

De vuurtoren van Connemara

De dochter van de imker

De witte duif

Onder de Italiaanse zon

Een handvol geluk (voorheen Het gouden licht)

Naar de overkant

Een tijdloze liefde

Wacht op mij

De kus

De vrouwen van kasteel Deverill

Als de rododendron bloeit

De laatste roos van de zomer

De vergeten Deverill

De verre horizon

De stem van het meer

Bij het licht van de maan

Een nieuw begin

Schaduw van de tijd

Geheimen van de zee

De laatste terugkeer

Een winter vol verrassingen

SANTA MONTEFIORE

Een winter vol verrassingen

Jack is een knorrige oude man en viert Kerstmis het liefst alleen.
Zowel Betty van het Hot Bun Café als zijn kleindochter Flora
denken daar anders over.

Vertaald door Erica Feberwee

ISBN 978-90-492-1166-0

ISBN 978-94-023-2945-2 (e-book)

ISBN 978-90-492-1167-7 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Red Robin of Christmas*

Vertaling: Erica Feberwee

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign

Omslagbeeld: © AdobeStock

Zetwerk: Mat-Zet b.v.

© 2026 Santa Montefiore

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor mijn dochter Liloehka,
die me inspireerde tot het schrijven van dit verhaal.*

1

Jack

Op zo'n druilerige ochtend waarop december het patent leek te hebben, stapte Jack net als elke morgen om klokslag half negen het Hot Bun Café aan Tuppeny Street binnen, waarvan de deur werd omlijst door snoeren met lichtjes. Hij kwam er elke dag ontbijten, elke dag met bacon en eieren, een kop zwarte koffie en de krant, en elke dag aan hetzelfde tafeltje, in de hoek bij het raam. Jack was zeventig, zijn ogen onder de donkere, doorgaans gefronste wenkbrauwen waren kobaltblauw; de haargrens van zijn grijze krullen begon te wijken, en hij had lachrimpeltjes om zijn brede mond die nu zelden meer lachte. Maar áls iemand hem een glimlach wist te ontlokken, dan was pas goed te zien hoe knap hij moest zijn geweest in de bloei van zijn leven.

Jack ging nergens heen zonder Rusty, zijn roodbruine labrador. Sinds de dood van zijn vrouw Marjorie, inmiddels ruim acht jaar geleden, was de hond voor hem een bron van troost. De twee waren onafscheidelijk. Marjorie was degene die voor de gezelligheid had gezorgd. In hun kleine rijtjeshuis was het altijd de zoete inval geweest; in de zomer had ze picknicks op het strand georganiseerd, in de winter etentjes in de pub, en in alle seizoenen, weer of geen weer, lange wandelingen over de kliffen. En wat ze

ook deed, waar ze ook naartoe ging, Rusty ging mee. Marjorie had erop aangedrongen dat ze een hond namen, en terwijl Jack er aanvankelijk niets van had willen weten, was hij zelfs nog meer van het beest gaan houden dan Marjorie. Na haar dood had Rusty haar plaats in het tweepersoonsbed ingenomen. Maar de hond snurkte, en dat had Marjorie nooit gedaan.

Jack en Marjorie hadden een dochter, Rosie, die na haar huwelijk met een Amerikaan naar Californië was vertrokken. Jack was gekwetst geweest door haar keuze om aan de andere kant van de wereld te gaan wonen, maar Marjorie had hem voorgehouden dat ouders hun kinderen slechts te leen hadden, dat kinderen hun eigen weg moesten gaan en dat Rosie de vrijheid moest hebben het grootse avontuur dat het leven was, op háár manier te ervaren. Dat het de taak van de ouders was hun kinderen in liefde groot te brengen en hen uiteindelijk los te laten. Dat was typisch Marjorie: genereus, wijs, filosofisch, zonder ooit aan zichzelf te denken. Het waren eigenschappen waarop Jack niet kon bogen. En in tegenstelling tot Marjorie stapte hij niet in het vliegtuig om hun dochter op te zoeken.

Hij was wel altijd van plán om te gaan, maar het was nooit het juiste moment, hij had het altijd te druk met zijn werk. Niet nu, maar later, nam hij zich voor. Wanneer het beter uitkwam. Maar het was bij het voornemen gebleven.

Hij hield niet van reizen.

Hij had een hekel aan vliegvelden, was bang om te vliegen en van buitenlands eten moest hij niets hebben. Het kwam erop neer dat hij gewoon het liefst thuisbleef, in Cliff's End, het kustplaatsje waar hij was geboren, waar hij al zijn hele leven woonde en waar hij nooit weg zou gaan. Zijn afkeer van reizen was echter niet de enige reden dat hij nooit de oversteek naar Amerika had gemaakt. Hij was ook getrouwd geweest met zijn werk. Als hoogleraar had hij Engelse literatuur gedoceerd aan de universiteit van Falmouth, maar zijn echte levenswerk was het schrijven van een roman, die door Marjorie – spottend, maar niet zonder

reden – *Het oneindige verhaal* was gedoopt. Zijn boek was voor Jack wat een lekkere kluif voor een hond was. Hij knaagde erop, werd er volledig door in beslag genomen en kon het slechts met moeite wegleggen. Tegen Rosie zei hij altijd dat hij ‘volgend jaar’ langs zou komen, maar de jaren regen zich aaneen, en toen er meer dan twintig waren verstreken, kon hij het niet opbrengen om dan toch eindelijk in het vliegtuig te stappen. Rosie was zo gekwetst dat ze er niet eens meer naar vroeg, en Jack raakte er hoe langer hoe meer van overtuigd dat ze eigenlijk helemaal niet wilde dat hij kwam. Haar moeder was degene die ze regelmatig belde, met wie ze de kleine en grote gebeurtenissen in haar leven deelde. Uiteindelijk staakte zelfs Marjorie haar pogingen om Jack over te halen hun dochter op te zoeken. En toen Marjorie overleed, was het te laat.

Marjorie was avontuurlijker geweest dan Jack. Bij de geboorte van een kleinkind was ze prompt in het vliegtuig naar haar dochter gestapt. En ook daarna ging ze zo vaak als de financiën dat toelieten; doorgaans om de paar jaar. Moederlijk als ze was, zou ze dolgraag een groot gezin hebben gehad, maar het was bij één kind gebleven. Na de geboorte van een kleinkind was ze telkens een maand in Californië gebleven om Rosie te helpen met het huishouden. Ze had genoten van haar rol als oma. Op zijn beurt had Jack haar altijd vreselijk gemist wanneer ze bij hun dochter was. Zonder Marjorie om hem op te vrolijken werd hij nog knorriger dan hij al was. Toch kon niets hem ertoe brengen met haar mee te gaan. Hij kwam telkens met dezelfde excuses: dat hij niet gemist kon worden op de universiteit, dat hij colleges moest geven buiten het reguliere programma om, dat hij het te druk had met zijn magnum opus. ‘Volgend jaar,’ zei hij steeds. Dan ging hij met haar mee. Dan zou hij het vast en zeker minder druk hebben, en anders zou hij er tijd voor vrijmaken.

Maar dat gebeurde nooit.

Hij had zijn kleinkinderen gezien wanneer Rosie met haar gezin naar Engeland kwam, maar dat gebeurde niet zo vaak. Bij die

logeerpartijen had hij zijn kleinkinderen behalve lief ook nogal overweldigend gevonden. Toen ze groot genoeg waren voor een uitstapje zonder hun moeder, had Jack in een vlaag van overmoed voorgesteld om met hen naar het strand te gaan. Het was uitgelopen op een ramp. Joe werd misselijk van het ijsje waar Jack op trakteerde, er niet aan denkend dat het kind leed aan koemelkallergie. Ben werd omvergegooid door een golf en zette het op een brullen. En Flora, de jongste, raakte zoek in de drukte toen ze achter een hond aan ging. Ze was al snel weer gevonden, maar voor Jack hadden die paar minuten een eeuwigheid geleken. Hij verloor zijn zelfvertrouwen en kwam tot de conclusie dat hij een slechte vader was en een nog slechtere opa. Het was gemakkelijker om zich daar maar bij neer te leggen en alles aan zijn vrouw en dochter over te laten. Dus hij sloot zich met een bezwaard gemoed op in zijn studeerkamer om aan *Het oneindige verhaal* te werken.

Toen Marjorie stierf, verdween *Het oneindige verhaal* in de onderste la van zijn bureau, en daar bleef het, voor altijd in het duister weggesloten. Het leek een beeldspraak voor zijn toekomst.

Die ochtend in december was Jack behoorlijk humeurig. Samen met Rusty installeerde hij zich in hun vaste hoekje. De hond rolde zich op onder het tafeltje, en Jack verdiepte zich in de *Telegraph* in afwachting van Betty die hem zijn koffie kwam brengen. Dat deed ze uit zichzelf. Hij hoefde er nooit om te vragen. Betty – volslank, blozende wangen – runde het café al bijna twintig jaar, en ze wist precies hoe hij zijn koffie dronk.

‘Alles goed, Jack?’ vroeg ze terwijl ze een dampende mok voor hem neerzette. Bij het geluid van haar stem roffelde Rusty met zijn staart op de grond, want hij wist dat ze hem zou aaien, en als hij geluk had, gaf ze hem een plakje bacon.

Jack schudde zuchtend zijn hoofd. ‘Ik hoopte op een rustige Kerstmis, maar mijn kleindochter heeft zichzelf uitgenodigd om te komen logeren.’ Hij bracht de mok naar zijn mond. ‘Ik ken haar amper.’

Betty glimlachte bemoedigend terwijl hij een slok nam en toen opnieuw zuchtte, deze keer iets minder diep omdat Betty's koffie er altijd weer in slaagde de scherpe kantjes van zijn humeurigheid te halen. 'Misschien is het wel heel leuk om haar beter te leren kennen,' opperde ze.

'Daar is het nu een beetje te laat voor, denk je ook niet? Ze is vijftientwintig. Tenminste, dat geloof ik.'

'Het is nooit te laat om je kleindochter te leren kennen. Ze is familie! Je eigen vlees en bloed.'

Hij haalde zijn schouders op en nam nog een slok koffie. 'Ik begrijp niet waarom ze me ineens wil komen opzoeken. En dan ook nog met kerst. Je zou denken dat ze dat liever met haar familie viert.'

'Nogmaals, jij bent haar familie.' Betty glimlachte toegeeflijk, want Jack kon soms erg traag van begrip zijn.

'Márjorie was haar familie,' verklaarde hij nadrukkelijk. 'Ze was een goede oma. Ik speel als opa geen enkele rol. En eerlijk is eerlijk, dat vind ik prima.'

Betty grinnikte. 'Je zou je geveleid moeten voelen dat ze je wil leren kennen.'

'Maar waarom moet dat uitgerekend met Kerstmis?' riep hij bijna verontwaardigd.

'Wanneer komt ze?'

'Overmorgen. Ik heb amper de tijd om aan het idee te wennen. Ze stuurde gewoon een e-mail dat ze overmorgen op de stoep staat.' Hij sloeg zijn ogen ten hemel. 'Wat moet ik met haar doen als ze hier is?'

Betty klopte hem op de schouder. 'Volgens mij hoeft je niks te doen. Ze is oud en wijs genoeg om zichzelf te vermaken.'

'Moet ik een kerstcadeautje voor haar kopen?'

'Ja, natuurlijk.'

Hij snoof. 'Daar ben ik nooit goed in geweest. Cadeautjes kopen.'

'Het gaat om de gedachte.' Betty aarzelde even, toen zei ze met een lichte blos: 'Ik wil je wel helpen als je dat fijn vindt.'

Jack knikte. ‘Daar zeg ik geen nee tegen. Maar nogmaals, ik snap niet waarom ze zo nodig uitgerekend nu moet komen. Ik verheugde me op een rustige Kerstmis met Rusty.’

Betty verdween naar de keuken, en Jack verdiepte zich weer in de krant, maar er drong nauwelijks iets tot hem door van wat hij las. In gedachten zag hij zijn kleindochter voor zich, stijfjes op de bank bij de haard, beleefd converserend. Het was een angstaanjagend vooruitzicht. Waar moesten ze het in ’s hemelsnaam over hebben? Jack had er geen slag van om met mensen om te gaan, zoals Marjorie dat had gehad. Hij was het liefst alleen, dan kon hij in alle rust lezen of grote, moeilijke legpuzzels maken. Het laatste waar hij op zat te wachten, was een logee.

Hij hoopte vurig dat zijn kleindochter niet met hem mee zou willen naar de Hot Bun. De gedachte dat ze hier bij hem zat, dat ze hem aankeek over de rand van haar koffiemok, benieuwd wat hij zou zeggen, was ronduit verontrustend. Zijn hoofd stond ’s ochtends vroeg niet naar vrijblijvend gebabbel. Behalve met Betty. Maar die kende hij dan ook al jaren, en ze verwachtte niets van hem. Ze vond het prima om het over het weer te hebben, en Rusty was dol op haar. Praten met Betty kostte hem geen enkele moeite. Ze kende hem van haver tot gort, ze wist wat ze aan hem had, en daar hield ze rekening mee. Ze was altijd opgewekt en grappig wanneer hij in een goede bui was; dan kon hij echt met haar lachen. En wanneer ze zag dat hij somber was, hield ze daar rekening mee. Dan dempte ze haar stem, ze toonde zich een en al empathie en bleef niet lang staan praten. Want ze wist dat ze hem dan beter alleen kon laten met zijn gedachten. Dat inlevingsvermogen zou zijn kleindochter vast en zeker niet hebben. Hij overwoog Rosie te bellen om te zeggen dat hij zich niet zo goed voelde, dat het hem te veel zou zijn, een kleindochter die kwam logeren. Maar toen bedacht hij wat Marjorie zou zeggen: eerlijk duurt het langst.

Betty kwam aanlopen met een voorverwarmd bord eieren met

bacon. Ze zette het op tafel en bukte zich om Rusty een plakje te geven. De hond schrokte de bacon in één hap naar binnen en keek haar met zijn grote goudbruine ogen smekend aan, in de hoop op nog een plakje. In plaats daarvan kriebelde ze hem onder zijn kin. ‘Brave hond,’ zei ze zacht. ‘We zijn goeie maatjes, jij en ik, waar of niet?’

Jack grinnikte. Door de koffie was zijn humeur wat opgeklaard, en dankzij Betty zag de toekomst er iets minder somber uit. Hij kon Flora onmogelijk afzeggen en zou gewoon door de zure appel heen moeten bijten. Zo erg kon het niet zijn. Het was maar voor een paar weken.

Toen hij opstond om naar huis te gaan bedacht hij dat hij Betty nog iets wilde vragen. ‘Flora komt overmorgen in de loop van de middag, vóór het eten. Maar ik weet niet wat ik haar moet voorzetten. Ik ben niet echt handig in de keuken en –’

‘Zal ik een ovenschotel voor je maken? Dat is altijd lekker, zeker in de winter. En gemakkelijk, want die hoeft je alleen maar op te warmen.’

‘Dank je wel!’ zei hij opgelucht. ‘Wat zou ik zonder jou moeten beginnen?’

‘Graag gedaan. En mocht ik je verder nog ergens mee kunnen helpen, dan zeg je het maar.’

Bij het verlaten van het café zette Jack koers naar de kerk. Hij vond het prettig om een tijdje bij Marjories graf te zitten. Op een bankje tegen de muur van de kerk genoot hij van de rust en het alleen-zijn. Een ander soort alleen-zijn dan thuis, want op het kerkhof voelde hij Marjorie heel dichtbij. Natuurlijk was haar ziel daar niet meer, alleen haar stoffelijk omhulsel, maar het graf was de plek waar hij definitief afscheid van haar had genomen. En dat gaf hem het gevoel dicht bij haar te zijn. De zerk met daarop haar naam en geboorte- en sterfdatum was als een deur. Haar eigen doorgang naar de hemel. Voor Jacks gevoel was ze ergens

daarachter, niet onder de grond, en ook niet letterlijk achter de zerk. In zijn beleving had ze door die 'deur' de aarde verlaten en leefde haar ziel voort. Hij was ervan overtuigd dat ze hem hoorde wanneer hij bij haar graf tegen haar sprak; dat ze wist dat hij haar daar bijna dagelijks opzocht.

Terwijl hij langzaam de straat uit liep, kwam hij af en toe een bekende tegen. Hij woonde al zijn hele leven in Cliff's End, dus hij kende er een heleboel mensen. De meesten begroetten hem vriendelijk, sommigen staken hun hand op, maar hij glimlachte zelden. Sinds Marjories overlijden was er voor zijn gevoel weinig aanleiding meer voor een glimlach. En natuurlijk verwachtte ook niemand van hem dat hij opgewekt en joviaal reageerde. De meeste mensen in Cliff's End voelden met hem mee in zijn verdriet. Sinds de dood van zijn vrouw had Jack Ebury een reputatie opgebouwd als een sombere, oude man. Op dagen dat hij nóg somberder, nog stuurser keek dan anders, staken sommigen de straat over om hem te ontlopen wanneer ze hem zagen aankomen.

Toen ze bij de kerk kwamen draafde Rusty al vooruit. Marjorie had hem geleerd bij haar in de buurt te blijven, dus de hond liep altijd los. Hij wist precies waar haar graf was. Jack volgde iets langzamer. Het miezerde licht. De bank was nat, maar Jack droeg een lange jas, dus zijn achterwerk zou droog blijven. Hij ging zitten en keek om zich heen. Er was verder niemand. Hij was alleen met de bomen die kaal en naakt huiverden in de kou, terwijl ze waakten over hen die, net als Marjorie, door zo'n kleine stenen deur de aarde hadden verlaten.

Hij haalde diep adem. Toen deelde hij zoals altijd zijn gedachten met zijn overleden vrouw, in de zekerheid dat ze luisterde. Marjorie was altijd een goede luisteraar geweest. Het merkwaardige was dat hij haar nu pas zijn diepste gedachten kon toevertrouwen; het was iets wat hij toen ze nog leefde maar zelden had gekund. 'Flora komt overmorgen,' vertelde hij. 'En ik weet niet zo goed wat ik met haar aan moet. Twee weken is best lang. Mis-

schien is het wel zo'n meisje dat de hele dag, aan één stuk door praat. En je weet hoezeer ik gesteld ben op mijn rust. Misschien kunnen we het helemaal niet met elkaar vinden. Dat kan toch, ook al is ze familie? En ik ben nu eenmaal niet zo sociaal. Ik heb geen idee of ze dat weet. Misschien verwacht ze dat ik haar overal mee naartoe neem, dat ik alle bezienswaardigheden met haar afloop. Want dat zou jij hebben gedaan. Jij zou het enig hebben gevonden om haar een leuke tijd te bezorgen. Maar ik ben niet nu eenmaal niet zoals jij. Ik ben meer een...' Hij zocht naar het juiste woord. 'Ik ben een soort kluizenaar. En ze mag dan mijn kleindochter zijn, maar ze is een volslagen vreemde voor me. Ik wou dat we samen naar Amerika waren geweest. Dat ik haar en haar broers echt had leren kennen. Dan zou ik Rosie ook meer hebben gezien. Jij was altijd de verbindende schakel, Marjorie. En nu jij er niet meer bent, valt de familie uit elkaar. Het is een gemiste kans. Ik heb jou verloren, maar voor mijn gevoel ook onze dochter. En haar kinderen.' Hij boog zijn hoofd, het verdriet leek loodzwaar op hem te drukken. 'Ik weet wat je wilt zeggen, in gedachten hoor ik je stem. Dat dit mijn kans is om Flora te leren kennen. Maar daar zie ik tegen op, want zonder jou breng ik er niets van terecht. Zonder jou wordt het een ramp. Onze kleindochter zal er spijt van krijgen dat ze is gekomen.'

Hij haalde opnieuw diep adem, zich bewust van de eenzaamheid diep vanbinnen, van de leegte in zijn hart. Rusty tilde zijn poot op tegen het gedenkteken voor kolonel Geoffrey White. Een reusachtig stenen kruis bedekt met mos en groene aanslag. De kolonel vond het vast niet erg. Hij was al meer dan honderd jaar dood, en er was niemand meer die nog voor het kruis zorgde en bezwaar zou maken.

Wie zou er straks voor zijn graf zorgen, vroeg Jack zich af. Hij zette de gedachte onmiddellijk weer uit zijn hoofd. Wat kon het hem schelen? Wanneer zijn tijd was gekomen, zouden Marjorie en hij elkaar weerzien, ergens waar het warm en licht was en waar ze samen opnieuw gelukkig zouden zijn.

2

Betty

Ze keek hem na toen hij het café uit liep. Vanuit de deuropening stak hij altijd nog even zijn hand naar haar op. Het gebeurde maar zelden dat hij glimlachte, maar áls hij dat deed, smolt ze! Er was niets waar ze zo blij en gelukkig van werd als van zijn glimlach. Die was zó charmant en had ook iets ondeugends. Maar sinds het overlijden van Marjorie was zijn glimlach zo goed als verdwenen. Betty droomde ervan dat zij de vrouw zou zijn die hem de vreugde in het leven wist terug te geven. Dat zij hem zou kunnen helpen zijn rouw af te leggen. Maar dat kon alleen als hij zich voor haar hulp zou openstellen. En het leek erop dat het verdriet hem zo vertrouwd was geworden dat hij zich er hardnekkig aan vastklampte. Net zoals hij zich hardnekkig bleef vastklampen aan de herinneringen aan zijn leven met Marjorie.

Betty had haar goed gekend en graag gemogen. Net als iedereen die haar had gekend. Marjorie had een groot warm hart gehad en voor iedereen een luisterend oor. Ze was een en al empathie geweest, altijd bereid om anderen met raad en daad bij te staan, maar nu ook weer geen heilige. Ze was regelmatig langsgelopen in de Hot Bun, samen met Rusty, om bij Betty haar hart te luchten over Jack die weer eens ‘zo chagrijnig’ was, of om haar

beklag te doen dat hij zich eeuwig opsloot in zijn studeerkamer om aan *Het oneindige verhaal* te werken waaraan, net als aan Scheherazades *Verhalen van duizend-en-een-nacht*, inderdaad nooit een einde zou komen. 'Volgens mij wil hij dat ook helemaal niet,' zei Marjorie dan. 'Dat boek is zijn excuus om alles waar hij geen zin in heeft te ontlopen.' Maar als ze over hem klaagde – als je het klagen kon noemen – deed ze dat onveranderlijk met een liefdevolle glimlach. Jack en zij waren tegenpolen, en waarschijnlijk was hun huwelijk juist daardoor zo harmonieus. Het kon niet anders of Jack was niet gemakkelijk om mee samen te leven; hij kon egoïstisch en humeurig zijn, maar Betty vermoedde dat Marjorie, evenwichtig en hartelijk als ze was, dat als een uitdaging beschouwde. Bovendien was Jack ook degelijk en integer, en het was maar al te duidelijk dat hij Marjorie op handen droeg. Als hij zich van zijn goede kant liet zien, was hij onweerstaanbaar. Intelligent en grappig, hij nam zichzelf niet al te serieus, en dan zag hij er ook nog waanzinnig aantrekkelijk uit met die prachtige blauwe ogen waarin pretlichtjes konden dansen. Betty begreep maar al te goed waarom Marjorie voor hem was gevallen. Want ook zij was voor zijn charmes gezwicht.

Betty had het lang niet altijd gemakkelijk gehad in haar leven en al heel wat klappen moeten incasseren: relaties die veelbelovend waren begonnen, maar in spijt en teleurstelling waren geëindigd; nooit uitgesproken gevoelens die altijd onuitgesproken waren gebleven omdat de andere partij niet in haar geïnteresseerd bleek. Inmiddels was ze negenenvijftig en had ze de liefde zo goed als opgegeven. Maar ze was altijd blijven dromen. Ze genoot van romantische verhalen, van films waarbij ze moest huilen; ze liet zich maar al te graag meeslepen door de emoties van anderen. Maar ze had niet de illusie dat de liefde voor haar nog was weggelegd.

Dat ze nooit kinderen had gekregen, was een verdriet dat ze had geaccepteerd. Ze was te nuchter om in teleurstellingen te blijven hangen. In plaats daarvan richtte ze zich liever op al het

mooie in haar leven, op alles waarvoor ze dankbaar mocht zijn. Ze woonde in een schilderachtige, witgepleisterde cottage aan de kust, iets buiten het stadje. Het huis was van haar vader geweest die een boerenbedrijf had gehad. Na zijn dood had ze de cottage gehouden, maar de boerderij moesten verkopen, waardoor ze genoeg geld had gehad om haar eigen bedrijf te beginnen. Toen ze als jonge vrouw het huis uit ging, was ze in Bath gaan wonen. Maar na de dood van haar vader had ze besloten terug te gaan naar Cliff's End om daar een nieuwe start te maken. Het runnen van het Hot Bun Café was al jaren een droom van haar. Dat het café uitgerekend op dat moment te koop stond, had haar gesterkt in haar overtuiging dat een droom werkelijkheid kon worden als je iets heel erg graag wilde en je er volledig op focuste. De aankoop van het café was in haar ogen het resultaat van de kracht waarmee ze haar droom had gemanifesteerd.

Helaas verwachtte ze niet dat ze in het geval van Jack Ebury hetzelfde zou weten te bereiken. Soms was focussen en je droom manifesteren simpelweg niet genoeg.

Ze streek haar groen met wit gestreepte schort glad terwijl ze twee andere vaste klanten begroette: Mike en Sally Tibbit, een al wat ouder echtpaar dat ze al jaren kende. Ze nam hun bestelling op – anders dan Jack namen Mike en Sally niet elke dag hetzelfde – en na zoals altijd een praatje te hebben gemaakt, ging ze aan de slag.

Terwijl ze met haar tang in de vitrine met broodjes en gebak reikte om een croissant voor Mike te pakken, ging haar blik naar het tafeltje van de Tibbits en zag ze dat Mike Sally's hand in de zijne had genomen. De blik waarmee ze elkaar aankeken, riep tegenstrijdige emoties bij haar op. Behalve vertedering voelde ze ook een steek van pijn in haar hart. Wat prachtig dat twee mensen die al zo lang getrouwd waren, nog zo verliefd konden zijn. Betty zag de verlegenheid in de ogen van Mike en de liefdevolle glimlach op het gezicht van Sally. Wat zou het heerlijk zijn als Jack háár zo aankeek!

Ze riep zichzelf tot de orde – het was zinloos om te dromen van iets wat toch nooit werkelijkheid zou worden – en legde de croissant op het blad met thee en koffie, naast een schaalje yoghurt met vruchten. Het leven was geen film, voor de meeste mensen was een liefde zoals die van de Tibbits niet weggelegd. Sommige mensen hadden gewoon geen geluk in de liefde.

Na haar werk ging Betty langs de winkel om de ingrediënten te halen voor de ovenschotel die ze voor Jack zou maken. Daarna reed ze in haar kleine Fiat het stadje uit. Het landschap oogde somber. Het was koud en het werd in december vroeg donker. Sterren twinkelden als ijskristallen aan de gitzwarte hemel, en het licht van de koplampen streek langs kale, bruine hagen die griezelig roerloos oogden, want er stond nauwelijks wind uit zee.

Bij de cottage gekomen parkeerde ze haar auto voor de veranda. De grond was stijf bevroren. Ze zou graag een hond hebben gehad; een maatje dat haar kwispelend begroette wanneer ze thuiskwam. Maar een hond paste niet in het leven waarvoor ze had gekozen. Ze zou tevreden moeten zijn met Rusty, die elke ochtend smachtend naar haar opkeek en die ze kon verwennen met een plakje bacon. Maar het was soms wel eenzaam, thuiskomen in een leeg huis, waar ze werd begroet door stilte. Een stilte die soms oorverdovend leek.

Bij wijze van gezelschap zette ze de radio aan. Ze hield van countrymuziek, en terwijl 'Jolene' van Dolly Parton door het huis schalde, maakte ze een kop thee. Naast de doos met theezakjes stond een pot met hondenkoekjes. Ze stopte altijd een koekje in een holte in de muur naast de veranda. Daar wist Rusty het elke ochtend te vinden wanneer Jack in alle vroegte met hem over de kliffen liep, hoog boven de cottage. Betty had geen idee of Jack daar ooit iets van had gemerkt.

Luid meegalmend met 'Jolene' roosterde ze een paar boterhammen en smeerde er marmite op. Ondertussen gingen haar gedachten weer naar Jack. Dat gebeurde de laatste tijd steeds va-

ker, beseftte ze. Misschien kwam het doordat het bijna Kerstmis was. Anders dan Jack had zij geen hond die haar op kerstochtend zou wekken. Ze had helemaal niemand om kerst mee te vieren. Haar enige familie woonde in Zuid-Afrika. Dat was veel te ver weg en de reis veel te duur om een bezoek zelfs maar te overwegen. Ze was weliswaar door vrienden uitgenodigd voor de kerst, maar het voelde ongemakkelijk om zich op zo'n familiemoment aan anderen op te dringen. Dus ze had beleefd bedankt. En ach, Kerstmis duurde maar even. Voor ze het wist was het voorbij en hoefde ze zich er weer een jaar geen zorgen over te maken.

Weer een jaar! Naarmate ze ouder werd, leek de tijd steeds sneller te gaan. Met haar benen opgetrokken, haar handen om haar mok met thee installeerde ze zich op de bank. Waarom had ze dit jaar meer last van somberheid dan andere jaren? Kwam het doordat ze bijna zestig was, doordat het vooruitzicht om ook in de herfst van haar leven alleen te zijn haar angst aanjoeg? Of raakte ze hoe langer hoe moedelozer doordat de man van wie ze hield haar gevoelens nooit zou beantwoorden? Ze zag er elke ochtend naar uit om hem te zien, maar het deed ook telkens weer pijn wanneer hij zich bij het weggaan in de deuropening om-draaide en zijn hand opstak.

3

Jack

De nieuwe dag brak aan met een bleekblauwe hemel en een koude zon die opkwam boven de kam van de heuvel. Jack ging met Rusty op pad voor hun gebruikelijke wandeling, waarna hij zoals altijd zou gaan ontbijten bij de Hot Bun. Voor een man van zijn leeftijd had hij een goede conditie. Lopen was weliswaar zijn enige lichaamsbeweging, maar hij bleef er wel fit door. Hij maakte altijd lange wandelingen, want Rusty was het soort hond dat flink moest kunnen rennen. Zijn rappel was uitstekend. Jack hoefde maar één keer te fluiten en Rusty schoot uit de struiken tevoorschijn of kwam aanstormen over het gras. ‘Brave hond,’ prees Jack hem dan, en hij haalde een hondensnoepje uit zijn zak wanneer Rusty hijgend, met zijn tong uit zijn bek voor hem was gaan zitten. Heel even maar, dan ging hij er weer vandoor, soms achter vogels aan, soms achter een haas die zigzaggend een goed heenkomen zocht.

Jack volgde de route die hij altijd nam, over de velden naar de kliffen met in de diepte de glinsterende deining. Hij hield van de zee. De weidse uitgestrektheid voelde als balsem op zijn ziel, en wanneer hij naar de mistige horizon staarde, waar water en lucht met elkaar versmolten, was hij ervan overtuigd dat Marjorie

daar ergens moest zijn. Hij geloofde niet dat de dood het einde was. Alleen het einde van dit leven. Niet dat hij gelovig was. Hij had niets met het geloof. Maar hij bezat een ingeboren weten dat iets van een mens voortleefde nadat het lichaam was gestorven. Of misschien hoopte hij dat. Want de gedachte dat hij Marjorie nooit meer zou zien was onverdraaglijk.

Boven op de kliffen stond een bankje. Omdat hij nu eenmaal een gewoontedier was, ging hij daar altijd even zitten om op adem te komen, met de trouwe Rusty aan zijn voeten. Zo ook vandaag. Hij genoot van het schitterende uitzicht terwijl de ijzige wind tegen de kliffen beukte en hem kleine zilte druppels in het gezicht blies. De blauwe lucht ging inmiddels schuil achter een dek van dichte leigrijze wolken; alleen een smal kiertje in de verte, hoog boven het water, verried dat de zon er wel degelijk was. Door de opening viel een dunne streep wit licht op de golven; de stralende gloed deed hem aan Marjorie denken.

Boven hem cirkelde een eenzame meeuw, die zich met zijn vleugels gespreid als een zweefvliegtuig liet meevoeren op de wind. Vogels deden hem ook aan Marjorie denken. Ze zette altijd voederhuisjes neer in de kleine tuin achter hun huis en vulde die met noten en zaden. En dan genoot ze ervan om te zien hoe de vogels af en aan vlogen. Ze was vooral dol op roodborstjes. Die waren zo tam dat ze soms zelfs op haar vinger neerstreken.

Jack schrok op uit zijn gedachten toen Rusty overeind schoot en opgewonden begon te kwispelen. Over het pad kwam een jonge man aanlopen, met naast zich een golden retriever. Hij had donker haar dat onder een wollen beanie uit krulde, en was warm ingepakt in een dikke jas met een sjaal, een kakikleurige combatbroek met daaronder hoge wandelschoenen. Een gepaste uitmonstering voor het koude decemberweer. Jack schatte hem ergens achter in de twintig.

Toen hij het bankje naderde groette hij beleefd. 'Goedemorgen,' zei hij met een glimlach.

Zijn accent ontging Jack niet, maar hij kon het niet plaatsen.

‘Goedemorgen,’ groette hij op zijn beurt. Zijn blik ging naar de twee honden, die elkaar nieuwsgierig besnuffelden. ‘Mooie hond hebt u.’

‘Hij is niet van mij. Ik ben hier met vakantie, en om op de hond te passen. Hij heet Biscuit.’

‘Aha.’ Jack vond de mededeelzaamheid van de onbekende opmerkelijk, maar niet onplezierig. De jonge man had een aardige glimlach.

‘Trouwens, ik ben Dan,’ stelde hij zich voor.

‘En ik ben Jack. Waar kom je vandaan?’ voegde hij eraan toe, puur uit nieuwsgierigheid.

‘Ik kom uit Auckland.’

‘Auckland? Dan ben je een eind van huis.’

‘Nogal, ja.’

‘Dus je past op de hond?’

‘En op het huis. Voor Mr. en Mrs. Buckley. Ze wonen in dat grote huis daar.’ Hij wees. ‘Kent u ze?’

Jack kende het huis, maar hij had de Buckleys nooit ontmoet. ‘Ze hebben in elk geval een leuke hond. En zo te zien vindt hij de mijne aardig.’

‘Die is ook prachtig. Ik hou van honden. Soms denk ik dat ik meer van honden hou dan van mensen.’

‘En ik hou meer van Rusty dan van wie ook,’ viel Jack hem bij. Hij schonk Dan een glimlach.

Zonder te beseffen hoe zeldzaam dat was, glimlachte die terug. Twee mannen die van honden hielden, elkaar begrepen en waardeerden.

‘Nog een prettige dag verder,’ zei Dan ten slotte, waarop Biscuit en hij hun weg vervolgden.

Jack bleef nog een tijdje op het bankje zitten. De straal zonlicht was verdwenen, opgeslokt door het wolkendek dat steeds donkerder werd. Het zag ernaar uit dat er regen op komst was. De zee kleurde bijna zwart, de wind zweefte de golven op, die met witte

schuimkoppen hoog oprezen en dan in zee terugstortten. Jack werkte zich kreunend overeind en vervolgde zijn wandeling. Hij vond het niet erg als het regende. Rusty ook niet.

Ten slotte kreeg hij Betty's cottage in de gaten, in de diepte verscholen aan een fraaie, hoefijzervormige kreek met een goudgeel zandstrand. Op een sombere dag als deze bood het huis een verloren aanblik, maar wanneer de zon scheen oogde het met zijn onberispelijk witte muren schilderachtig en charmant; een huis om blij van te worden. Zoals altijd schoot Rusty in vliegende vaart het slingerpad af naar beneden. Jack grinnikte. 'Er valt daar niets te halen, Rusty!' riep hij hem na, maar door het geweld van de storm hoorde de hond hem niet. Bovendien wist hij wel beter.

In de twintig jaar dat hij Betty nu kende, was Jack maar één keer bij haar thuis geweest. Betty was niet het type om zich ziek te melden, maar op een dag was ze niet op haar werk verschenen. Toen Jack vroeg waar ze was, kreeg hij te horen dat ze had gebeld om te zeggen dat ze verkouden was en thuisbleef. Jack had zich een beetje zorgen gemaakt, vooral omdat zij precies wist hoe hij zijn ontbijt wilde. Maar hij was ook oprecht bezorgd geweest om haar. De eerste gedachte die bij hem opkwam, was om haar iets te brengen waar ze van opknapte. Een fles hoestdrank of een pot honing. Maar dat was misschien te familiair. Dus daar had hij van afgezien. Tijdens zijn wandeling later op de dag was Rusty het pad naar haar cottage afgerend. De hond had aan de voordeur gekrabd, en het had niet lang geduurd of Betty deed open. Jack vond niet dat ze er ziek uitzag, maar haar ogen waren rood van het huilen. Haar moeder was gestorven, vertelde ze. En toen hij troostend een hand op haar arm legde, glimlachte ze verdrietig. Ze hilde niet om het verlies van haar moeder, maar om het feit dat ze eigenlijk nooit een moeder had gehad. Haar ouders waren gescheiden toen ze nog maar heel klein was, en haar moeder was naar Argentinië vertrokken met een muzikant die ze had leren kennen in een bar in Bristol. Met hem had ze een nieuw